

Sygn. akt VIII Pz 113/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Łazowska

Sędziowie SSO Jolanta Łanowy-Klimek

SSO Patrycja Bogacińska- Piątek

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2018r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o rekompensatę za utracony deputat węglowy

na skutek zażalenia pozwanej

na punkt drugi postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 9 lipca 2018r. sygn. IV P 432/18

postanawia

- zmienić punkt 2 zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że zasądzić od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1350 zł. (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;
- odstąpić od obciążania powódki kosztami postępowania zażaleniowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Patrycja Bogacińska- Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pz 113/18

UZASADNIENIE

Powódka domagała się od pozwanej kwoty 10 000 zł. wraz z odsetkami tytułem rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Do pozwu dołączyła pismo z dnia 12.01.2018r., którym pozwana odmówiła jej wypłaty rekompensaty jako osobie nieuprawnionej, bowiem przejście powódki na emeryturę nastąpiło w czasie gdy przepisy pracodawcy nie przewidywały już dla emerytów prawa do bezpłatnego węgla.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podtrzymując stanowisko zawarte w piśmie z 12.01.2018r.

Pismem z dnia 2.07.2018r. powódka cofnęła pozew, a postanowieniem z dnia 9.07.2018r. Sąd I instancji umorzył postępowanie i na zasadzie art. 102 kpc odstąpił od obciążenia powódki kosztami postępowania. Sąd Rejonowy uznał, że okoliczności sprawy tj., fakt, iż ustawodawca zagwarantował prawo do rekompensaty tylko niektórym kategoriom

osób, krótki termin do wniesienia odwołania od decyzji pracodawcy oraz subiektywne przekonanie powódki o zasadności zgłoszonego roszczenia uzasadniają zastosowane w sprawie art. 102 kpc.

W zażaleniu na postanowienie o kosztach postępowania, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1350zł. oraz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. W ocenie pozwanej, w sprawie nie wystąpił wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 kpc, bowiem powód przed wytoczeniem powództwa został poinformowany, że świetle obowiązujących przepisów nie jest uprawniony do świadczenia rekompensacyjnego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

Zażalenie pozwanej zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z 12.10.2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. 2017.1971) określa zasady i sposób realizacji świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Po myśli art. 2 ust 1 litera a ww. ustawy, rekompensata przysługuje emerytom mających ustalone prawo do emerytury i pobierających to świadczenie, uprawnionych w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy, na skutek zawartych porozumień lub dokonanych wypowiedzeń

Bezspornym jest, że (...) SA w K. oraz (...) SA od stycznia 2015 roku dokonały likwidacji prawa emerytów, rencistów i innych uprawnionych osób do bezpłatnego węgla. Powódka jako emerytka nigdy nie otrzymywała deputatu węglowego, a zatem nie jest osobą uprawnioną do świadczenia rekompensacyjnego. Pozwana odmawiając jej prawa do rekompensaty w piśmie z 12.01.2018r. powołała stosowne przepisy ustawy i wyjaśniła, przyczynę odmowy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że krąg osób uprawnionych do rekompensaty został ustalony przez ustawodawcę, a nie pozwaną.

Sąd II instancji podziela stanowisko pozwanej, że w sprawie nie wystąpiły przesłanki o którym mowa w art. 102 kpc. Należy podkreślić, że sąd nie jest zobligowany do zastosowania powyższego przepisu, a jedynie ma taką możliwość, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy. Sądy posiadają swobodę kształtowania orzeczeń o kosztach procesu, a więc i kosztach zastępstwa procesowego, samodzielnie decydują czy na gruncie konkretnej sprawy zachodzą owe "szczególne okoliczności" o jakich mowa w powoływanym wyżej przepisie, pozwalające na odstąpienie od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania.

W ugruntowanym orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazał, że „zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej).

Taką wyjątkową okolicznością nie jest w niniejszym postępowaniu charakter sprawy, tj. fakt, że powódka wywodzi swoje roszczenie ze stosunku pracy. Ustawodawca nie przewidział bowiem w zakresie postępowania odrębnego jakim jest postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, żadnych przepisów szczególnych dotyczących zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej, gdy stroną przegrywającą jest pracownik. Pracodawca czy też inny podmiot pozwany przez pracownika ma bowiem pełne prawo do reprezentacji przez profesjonalnego pełnomocnika, a ten z kolei do stosowanego wynagrodzenia z tego tytułu. Brak bowiem normatywnej podstawy szczególnego uprzywilejowania pracownika w przypadku, gdy jest on stroną przegrywającą proces.

Pozwana była zaangażowana w niniejszym postępowaniu, w terminie złożyła odpowiedź na pozew wraz z szeregiem załączników: odpisem z KRS, wyciągiem z porozumienia, uchwałą i odpisami wykazując niezasadność roszczenia powódki, poniosła też koszty wynagrodzenia pełnomocnika. Powódka nie wnosiła o nieobciążanie jej kosztami, nie

wykazała, że jej sytuacja majątkowa nie pozwoli jej ich ponieść bez uszczerbku dla utrzymania siebie i swojej rodziny. Nie jest także znana jej sytuacja majątkowa w przypadku gdyby stosować art. 102 k.p.c. z urzędu.

Subiektywne przekonanie o słuszności żądania nie jest okolicznością o jakiej mowa w art. 102 k.p.c., w przeciwnym razie art. 102 k.p.c. miałyby zastosowanie w każdej sprawie, w której powództwo zostałoby oddalone.

W związku tym, zażalenie uwzględniono na podstawie art. 397 § 1, §1¹, §2 k.p.c. w związku art. 386 § 1k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego i postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie § 2 pkt 4 w związku § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U 2018 poz. 265). Na zasadzie art. 102 kpc Sąd II instancji nie obciążył powódki kosztami postępowania zażaleniowego, ponieważ swoim działaniem nie przyczyniła się do zaistnienia potrzeby wniesienia zażalenia na koszty.

(-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Patrycja Bogacińska- Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia